

G20's symfoni for en Ny Verden: Obama er dissonansen

6. september 2016 (Leder) – Med Barack Obama som vært ville en international begivenhed aldrig blive åbnet med Beethovens 9. symfoni og Schillers »Ode til Glæden«, som G20-topmødet gjorde det under Kinas værtskab.

Obama ville heller ikke tilslutte sig de andre lederes glæde ved at udvikle nye korridorer med højteknologisk udvikling og transport i hele verden, ved at løfte hundreder af millioner op af fattigdom, og ved at søge nye gennembrud i udforskning af rummet og fusionsteknologi.

Efterstræbelsen af sådanne fremtidige, menneskelige fremskridt, og glæden ved et genialt værk som Beethovens korsymfoni, udspringer af den samme, menneskelige impuls.

Dette G20-møde, med dets kinesiske værtsskab, havde frem for alt succes med at etablere et nyt paradigme for lederskab – med skabelsen af partnerskaber for økonomisk vækst, investeringer og produktivitet mellem nationerne. Dette blev taknemmeligt modtaget af nationerne, lige fra Japan til Tyrkiet, til Indien og til ASEAN 10, som angiveligt skulle være USA's allierede.

Ideerne om udviklingen af den »Nye Silkevej« og »Verdenslandbroen«, der første gang blev fremlagt af Lyndon og Helga LaRouche for næsten 30 år siden, er siden blevet det udtrykkelige ønske hos det globale samfund af nationer. Og med disse ideer, tillige også videnskabelige og teknologiske gennembrud som drivkraft for fornyet vækst og produktivitet.

Med verdens økonomiske vækst trukket ned af stagnationen i

USA-EU siden banksektorens sammenbrud i 2008, og med disse ledere, der så skarpt erkender truslen om et nyt Wall Street-krak på nuværende tidspunkt, er dette nye paradigme absolut nødvendigt. Det må og skal selvfølgelig have følgeskab af USA.

Men Obama drog til G20 for at sjakre om et erklæret våben mod Kina, den såkaldte »handelsaftale« kendt som Trans-Pacific Partnerskab (TPP) – et våben, som han ikke engang har, eftersom begge Kongressens huse nægter at tage det op, og begge valgpartier og den amerikanske offentlighed afviser det som værende blot mere beskæftigelses-dræbende gift.

En af de nye, lovende kreditinstitutioner for dette nye paradigme – den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank – er vokset til 70 medlemslande, på trods af Obamas meningsløse offentlige og private forsøg på at ødelægge det.

Han isolerede USA fra de asiatiske nationer, faldt i et potentielt større slagsmål med Filippinerne og forlanger, at amerikanerne skal støtte et angreb på deres egen levestandard, fordi det svækker Kina.

Obama har fortsat den »endeløse krig«, som Cheney og Bush startede med afsæt i angrebene den 11. september, og har tilføjet sine egne krigsprovokationer imod Rusland og Kina. Han afviser det udtrykkelige ønske hos de fleste af verdens nationer om fred og økonomisk udvikling.

Dette kan ikke tolereres her på 15-årsdagen for disse angreb. De bør højtideligt mindes med dyb og eftertænsom musik i et nyt paradigmes tjeneste. Og Amerika har brug for et nyt præsidentskab.